

[Gustav Pedersen.]

men ydermere faar han Karensdage, det vil sige, at han faar Nedskæring paa to Maader blot for at gaa 5 Uger i Arbejde. Det kan være en Mand, der har haft megen Arbejdsløshed i Forvejen og i høj Grad kunde trænge til al den Støtte, han overhovedet kunde faa, og derfor kan det komme til at virke helt urimeligt. Dertil kommer den tekniske Vanskelighed, det bliver for Kasserne at holde alt dette Ekstraarbejde i Gang.

Med Hensyn til Arbejdsfordelingsordningen kan jeg ikke forstaa, hvorfor den højtærede Minister har sat den ind i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Det er ganske vist Satsler, der korresponderer med Arbejdsløshedsstatserne, men det er et Lovgivningsomraade, som er forskelligt fra Arbejdsløshedsforsikringen, og det har hidtil ligget i en særlig Lov; men det er selvfølgelig kun et teknisk Spørgsmaal.

Naar jeg imidlertid gerne vil gøre et Par ekstra Bemærkninger om Arbejdsfordelingen, er det, fordi det er et Forhold, der ikke altid kan ses under samme Synsvinkel som det egentlige Arbejdsløshedsspørgsmaal. Der er her, understreger jeg, Tale om en Nedskæring, der er endda meget kraftig. Jeg kan nævne to af de store Kasser: Metalindustriens og Typografernes, de har en Udbetaling for tabte Arbejdsdage paa 18 Kr. 25 Øre; hvis det drejer sig om Forsørgere uden Børn, bliver Maksimum 11 Kr. 20 Øre, det vil sige, det bliver en Nedskæring pr. tabt Arbejdsdag paa 7 Kr. 5 Øre. Jeg tror nok, jeg har Lov til at sige, at det er en kraftig Nedskæring. Der er selvfølgelig nogle Kasser, hvor det bliver mindre, der er ogsaa enkelte Kasser, hvor det bliver mere. Det bliver noget mindre for Forsørgere med Børn, og det bliver mere for Ikke-Forsørgere, men i alle Tilfælde er det en overordentlig haard Nedskæring.

Den højtærede Minister sagde i sin Forelæggelsestale, at der skulde tilstræbes større Bevægelighed inden for Arbejdspladserne, med andre Ord, det skulde ikke være ønskeligt, at en Arbejdsplads søger at fastholde den Gruppe Arbejdere, den engang har haft, og det skulde ikke være naturligt for disse Arbejdere at holde fast ved deres nuværende Arbejdssted, naar der er mere Beskæftigelse paa andre Pladser. Saa ligetil er Spørgsmaalet nu ikke. Forholdet er nu engang det, at der er Arbejdsomraader, hvor man har Ret til at regne med, at deres

manglende Beskæftigelse eller nedsatte Beskæftigelse udelukkende skyldes Raastofvanskeligheder eller Brændselsvanskeligheder, eller for Handelsvirksomhederne udelukkende skyldes, at de ikke kan faa de Varer at handle med, som de normalt kan regne med at have. Jeg kan ikke se, der er noget urimeligt i, at disse Virksomheder er interesseret i at bevare den Arbejderstab, der egentlig er en Forudsætning for Virksomhedens Drift, det gælder baade i Produktion og Omsætning. Det er meget ofte saadan, at det Arbejde, der skal udføres i en industriel Virksomhed eller en Handelsvirksomhed, forudsætter mange Aars Tilpasning til netop denne Virksomheds specielle Arbejdsvilkaar, og det kan godt blive en Ødelæggelse af vore Konkurrencemuligheder, hvis man fratager disse Virksomheder en Del af deres Arbejdere, som de har uddannet med deres særlige Tarv for Øje. Det er den erhvervsmæssige Side af Sagen. Jeg tror, jeg har Lov at sige, at det er en daarlig Tjeneste at gøre Landet, hvis man delvis affolker saadanne Virksomheder for at sende Arbejderne hen i andre Virksomheder. Det er muligt, den højtærede Minister regner med, at de kan komme tilbage igen, naar der bliver fuld Beskæftigelse. Det er ikke sikkert. Man kan ikke altid lige den Dag, da der er Plads et andet Sted, rende fra det, man staar midt i, og det kan heller ikke være efterstræbelseværdigt. Men for Arbejderne gør der sig et andet Spørgsmaal gældende, og det er, at en stor Del af deres sociale Sikkerhed i Virkeligheden beror paa at de i de mange Aar, de har arbejdet i Virksomheden, har tilegnet sig en Dygtighed til det specielle Arbejde, som netop denne specielle Virksomhed udfører, og som ikke kan overføres paa Arbejde af anden Karakter — er de først uden for Forbindelse med Arbejdspladsen, vil det i mange Tilfælde betyde, at de er slaaet ud. Og hvad der gælder Arbejderne, gælder i nok saa høj Grad for Funktionærerne. Her er ikke alene Spørgsmaal om at bevare Forbindelsen med Arbejdspladsen med Hensyn til at have nogenlunde værig fast Beskæftigelse, der er ogsaa Spørgsmaal om, at man har oparbejdet en Lønanciennitet, en Opsigelsesanciennitet, og det er Ting, der ogsaa spiller en Rolle i Funktionærernes Tilværelse. Jeg tror ikke, det er berettiget at hævde, at det er Ting, som overhovedet ingen Rolle spiller. Det gælder baade for Virksomhederne og for Arbejderne, at den Arbejdsfordelingsordning, der har været gennemført, har haft baade erhvervsmæssig, forsikringsmæssig og social Værdi,